

Соціальна відповідальність бізнесу (СВБ) – це добровільний внесок бізнесу у розвиток суспільства в соціальній, економічній та екологічній сферах, пов'язаних з основною діяльністю компанії. Вважається, що СВБ – це довгострокове зобов'язання компанії щодо етичного ведення бізнесу та сприяння економічному розвитку підприємства, громади і суспільства загалом. Отже, у першому випадку йдеться про бажання бізнесменів взяти участь у покращенні умов існування суспільства, а у другому – наголошується на перетворенні цього бажання у постійний обов'язок підприємців.

У цілому, вивчення сукупності визначень соціальної відповідальності, представлених в правових джерелах, роботах науковців, в інтернет–ресурсах владних структур дозволяє виявити найбільш типові її ознаки:

- можливість вирішення широкого кола соціальних проблем на різних рівнях ієрархічної структури держави;
- інтеграція бізнесу із базовими загальнолюдськими цінностями;
- гармонійне співіснування, взаємодія і діалог представників влади, бізнесу і суспільства.

Оптимальною для української економіки буде змішана модель корпоративної соціальної відповідальності, коли ступінь суспільної самосвідомості потребує подальшого розвитку, тому добровільне дотримання принципів і правил корпоративної соціальної відповідальності має поєднуватись з державним регулюванням і контролем соціально відповідальної поведінки корпорацій

Література: 1. Петрос О. М. Соціальний діалог як інструмент формування корпоративної соціальної політики : монографія – К. : Центр навч. л–ри, 2008. – 152 с. 2. Амоша О. Соціальна відповідальність в контексті розвитку людського потенціалу / О. Амоша, О. Новікова // Держава і суспільство. – № 1. – 2011. – С. 122 – 127. 3. Бібік Н. В. Корпоративна соціальна відповідальність в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку / Н. В. Бібік // Вісник Національного технічного університету «ХПІ». – 2012. – № 14. – С. 9 – 16.

КОНСАЛТИНГОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ БІЗНЕСУ

Карпенко І.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доцент П.М.Дудко

Тривала економічна криза спричинила багато непередбачених небезпек і загроз, які з'являються в нашій країні і в ще не зміцнілому бізнесі. Крім того, на розвиток підприємництва впливають і такі фактори, як нестабільна політична і соціально–економічна ситуація в країні, міжнаціональні, територіальні конфлікти, недосконалість комерційного законодавства, криміналізація суспільства, шахрайство, корупція та ін. Усе це різко загострило проблему забезпечення економічної безпеки підприємства і тому виникає необхідність в допомозі консалтингових компаній.

Консалтинговий бізнес визначається як продаж специфічного товару – консультаційної послуги, яка має інформаційну природу. Основною функцією консалтингу є забезпечення стабільності у підприємницькій діяльності, її збереження у складній економічній ситуації і подальший розвиток. На думку західних фахівців, він став ідейним лідером управлінських інновацій, який забезпечує постійний потік

новітніх пропозицій, спрямований на підвищення рентабельності і забезпечення економічної безпеки підприємств і держави в цілому.

На сьогоднішній день головною проблемою в методології формування механізму управління економічною безпекою підприємства є не стільки відсутність теоретичної бази, скільки недостатній ступінь її систематизації, відсутність чіткої і логічної системи, яка б могла поєднати напрацювання у даному питанні.

Економічна безпека підприємства – це стан захищеності діяльності підприємства, який досягається у результаті комплексу складових елементів суб'єкту господарювання (фінансових, правових, капіталу, технологій, кадрів, соціально–психологічних та інших), які забезпечують здійснення найбільш ефективного використання ресурсів, стабільного функціонування підприємства, досягнення поставленої мети, подолання різного роду загроз та швидкої адаптації до умов середовища, що змінюються.

Процес управління економічною безпекою підприємства представляє собою комплекс взаємопов'язаних операцій, спрямованих на досягнення підприємством стану економічної безпеки, тобто такого стану, в якому ймовірність негативних змін під впливом середовища є прийнятною. Відповідно до наведеного визначення управлінського процесу, можна зробити висновок про наявність трьох обов'язкових його елементів, а саме проблеми, рішення та особи, яка це рішення приймає. Проблемою, з точки зору управління, є наявність невідповідності між бажаним станом об'єкта управління, з точки зору його відповідності поточним вимогам, та його фактичним станом.

Все більш актуальним стає вирішення задач впровадженням сучасних методів та технологій управління за допомогою залучення консалтингових структур. У сучасній ринковій економіці консультаційні послуги давно є найважливішим елементом, що підтримує функціонування її інфраструктури. При цьому в умовах інформатизації та інтернаціоналізації виробництва, попит на консультаційні послуги постійно збільшується, зростає їх питома вага в загальному обсязі реалізації послуг.

Головна мета консалтингу полягає в розробці комплексу заходів, спрямованих на поліпшення якості керівництва і підвищення ефективності роботи як підприємства в цілому, так і кожного із співробітників.

Діагностика стану підприємства є вихідною точкою в процесі управлінського консультування як при розробці будь–якого інвестиційного проекту, так і будь–яких інших змін, що плануються на підприємстві.

Даний вид послуг поряд з такими послугами як: стратегічне планування, реструктуризація, розробка управлінських рішень, управління організаційними змінами та інноваційний консалтинг мають відносно постійний попит як в Україні, так і за кордоном.

Підприємства обирають собі консультантів під відповідну проблему і, якщо вважають це за доцільне, працюють з різних питань з різними консультантами.

Процес успішного функціонування і економічного розвитку підприємств багато в чому залежить від вдосконалення їх діяльності в галузі забезпечення фінансово–економічної безпеки і все актуальніше постає питання про необхідність професійного підходу і зважених рішень в механізмі забезпечення фінансово–економічної безпеки бізнесу. Це актуалізує проблему формування спектра консалтингових послуг у цій сфері та використання управлінського консалтингу в цілях забезпечення економічної безпеки бізнесу.

Отже, все більше доцільним становиться пошук якомога ефективніших управлінських рішень щодо забезпечення фінансово–економічної безпеки підприємства з урахуванням нових загроз. Своєчасна допомога з боку сучасних експертів–консультантів істотно знижує можливість опинитися в загрозливих ситуаціях, а отже і сприяє безпечному розвитку та процвітанню організації.

Література: 1. Вергун А. М. Формування організаційно–економічного механізму управління фінансовою безпекою підприємства / А. М. Вергун // Соціально–економічний розвиток регіонів в контексті міжнародної інтеграції. – 2015. – № 17 (6). – С. 61–66. 2. Филипець З. Б. Консалтингові послуги у системі економічної безпеки держави / З. Б. Филипець // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. – 2014. – № 1. – С. 270–276.

УПРАВЛІННЯ СТРАТЕГІЧНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА НА ОСНОВІ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ

Рудий А.В.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Науковий керівник к.е.н., доц. Лісун Я.В.

В сучасних умовах конкурентна боротьба з кожним роком загострюється та набуває все більш глобальних масштабів. Можливості стабільного економічного зростання в галузевому та національному масштабах визначаються, рівнем конкурентоспроможності підприємства, як базового елементу економічної системи. При цьому забезпечення якості всіх бізнес–процесів підприємства є пріоритетною складовою, що комплексно характеризує рівень розвитку базових підсистем підприємства: виробничої, фінансової, маркетингової, кадрової, екологічної.

Для вибору стратегії конкурентоспроможності важливим моментом є визначення конкурентних переваг організації. Конкурентні переваги підприємства – це ті характеристики, властивості товару або марки, які утворюють для організації певні переваги над прямими конкурентами. Ці характеристики можуть стосуватися як основного товару (послуги), так і доповнюючих товарів (послуг), форми виробництва, збуту, продажу, інших аспектів діяльності, що є специфічними для організації. Конкурентні переваги визначаються в порівнянні з конкурентом, який посідає найкращу позицію на ринку.

Конкурентний потенціал з позицій стратегічного управління доцільно розуміти як потенційну можливість зберігати і збільшувати конкурентоздатність підприємства в довгостроковому періоді. Він формується сукупністю параметрів, що зумовлюють можливість і здатність організації ефективно функціонувати на ринку в перспективі, утримувати чи збільшувати свою ринкову частку та високий рівень рентабельності. Також під ним розуміють сукупність виробничо–фінансових, інтелектуальних, трудових і екологічних можливостей підприємства, що забезпечують йому стійкі конкурентні позиції на ринку.

В такому розумінні конкурентні переваги є пріоритетною ціллю підприємства, інтегральним показником його ефективності, що закладено в сам термін «конкуренції». Стратегія стає засобом розвитку конкурентного потенціалу підприємства.

Особливості конкурентного потенціалу підприємства: